

— То се не продава на ока, нито на литръ. Розовото масло се продава по насъ на мускалъ, който има $1\frac{1}{2}$ драмъ, или $4\frac{1}{2}$ грамма и струва отъ 6 до 8 лева мускалътъ.

— Ухъ, то трѣбва да струва хиляда лева оката, или пъкъ милионъ!

— Не е хиляда, ни милионъ, но ти когато порастнешъ ще прѣсмѣтнешъ самичкъ.

— Не, азъ ей сега ще прѣсмѣтнѣ.

И Генчо се хукнѣ въ кѣщи, взе обкованата съ тинкия табла и почнѣ да пише. Писа 6, писа 8, турнѣ $4\frac{1}{2}$, не остави и $1\frac{1}{2}$, но напразно. Той ту събираше $5+4$, туряше $1\frac{1}{2}$, но пакъ нищо. А знаете ли защо? Защото Генчо бѣше още въ второ отдѣление.

ТАТИ СПИ.

Азъ съмъ на седемъ години, още малка; но всичкитѣ бѣлѣжки, които сѣ ми правили, добръ ги помнѣ.

Прѣди нѣколко дни ми се случи единъ урокъ, когото ще помнѣ прѣзъ всичкия си животъ. Искамъ да ви го раскажа, за да видите, че нашитѣ родители и когато спятъ ни виждатъ.

Него день, като влѣзохъ въ кѣщи, видѣхъ на масата една кошница съ череши. Азъ много обичамъ черешитѣ. Заради тѣхъ би оставила всичко друго, само и само да си ги поопитамъ. Да питамъ мама не рачихъ, така щото трѣбваше да си взема безъ нейното знание. Взехъ единъ столъ, покачихъ се на него и протегнѣхъ рѣка къмъ кошницата

Едно испъшкване ме накара да си дрѣпнѣ рѣката. Уплашена, скокнѣхъ отъ стола, поогледахъ се изъ стаята и видѣхъ тате, че бѣше позаспалъ въ единъ кѣтъ.